

Alexis Laipsker

Sub pământ, nimeni nu te aude țipând.

FĂRĂ SUFLARE

ROMAN

16:59:23

PREMIUL „COGNAC” 2025
pentru cel mai bun roman polițist în limba franceză

MARELE PREMIU „IRIS NOIR”
Bruxelles 2025

NICULESCU fiction

Alexis Laipsker

**FĂRĂ
SUFLARE**

Traducere:
Claudiu-Eduard Brăileanu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAIPSKER, ALEXIS

Fără suflare / Alexis Laipsker; trad.: Eduard Claudiu Brăileanu. -
București: Editura Niculescu, 2026
ISBN 978-606-38-1287-3

I. Brăileanu, Eduard Claudiu (trad.)

821.133.1

© Éditions Michel Lafon, 2025

Titlu original: *À couper le souffle*, par Alexis Laipsker

© Editura NICULESCU, 2026

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 0724 505 380

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: club@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1287-3

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.testofenglish.ro

Cu suflarea întretăiată, se folosea de ultimele puteri pentru a încerca să iasă din sarcofag. Un gest disperat, ca atunci când nu mai ai nicio speranță într-o bătălie finală. Fiindcă dacă nu mai încerci nimic, înseamnă că ai renunțat. Și ești deja mort.

Îngropat de viu.

Fiecare secundă fusese o suferință. Mai întâi descoperise întunericul. Profund, atotcuprinzător. Un soi de negură absolută, atât de zgârcită și de nemiloasă încât nu-i lăsa șansa nici măcar unei infime particule de lumină să pătrundă. Apoi, bineînțeles, senzația de strânsoare din toate părțile. Întreaga lui lume se afla dintr-odată redusă la un spațiu minuscul, sub pământ. Se agitase, lovise fiecare perete, nu atât în speranța că îl va sparge, știa că nu se poate, cât din revoltă. Și din teamă, desigur. Teroarea lipsită de orice rațiune de a te găsi deodată încercuit. Blocat, încolțit. Claustrofobia, fiară imaginară, îl strângea de gât cu mâinile ei de întuneric. O combătea stângaci, ca un boxeur care simte că meciul îi scapă și așteaptă doar ca gongul să-l salveze. Lovea iute la întâmplare și nu se oprea decât atunci când rămânea fără puteri, cu falangele însângerate.

Dar, dintre toate formele de tortură suportate în timpul cât a stat închis, cea mai grea, cea mai de nesuportat, a fost tăcerea. Absența oricărui zgomot care amplifică fiecare sughiț, fiecare scâncet. Pentru că era dovada propriei lui slăbiciuni.

Prohodul propriei sale morți. Uneori sunetul era greu de îndurat. Zgomotul infam al propriei respirații, al articulațiilor, al frecării pielii lui de piatră. Al plămânilor umpluți și apoi goliți, al inimii pulsând, ca tic-tac-ul unei numărări inverse fatale.

Între cele patru ziduri, învăța puțin câte puțin să se urască pentru neputința și fragilitatea lui. Vorbise. Cu sine. Fără să zică nimic. Pur și simplu, doar să omoare tăcerea. Dar și pentru că aluneca încet spre nebulie.

Singur. Având drept unică prezență alături de el moartea pândind ca o hienă și dând târcoale ca în jurul unei fiare bolnave.

Și plânse. Din nou. Atât mai puteai face în acele momente. La amurgul vieții reapar reflexele de copil: *sfârșitul* se întâlnea cu *începutul*!

Gaura îngustă, strâmtă și joasă era închisoarea lui de atât de mult timp.

Strigase din răsuferință! Chemase ajutor clipă de clipă. Ascultase plin de speranță. Interpretase cel mai mic zgomot exterior ca pe un semn salvator, înainte ca reîntoarcerea tăcerii să-l cufunde din nou în cea mai adâncă disperare.

Își smulsese unghiile încercând să zgârie zidurile. Își dusesese degetele rănite la gură și gustase propriul sânge. Doar ca să-și amintească că e în viață.

Reușise să reziste mult timp înainte de a urina. Până la urmă, nu se mai putuse ține și cu un ultim efort își dăduse drumul în pantaloni. Putoarea îi era noua tovarășă.

Patimile lui trebuie să fi durat mai mult ca veșnicia. Iadul părea mai puțin atroce, iar diavolul mai mărinimos.

Apoi, puțin câte puțin, îi apăruseră pe față perle de sudoare, iar cămașa i se lipise ca un al doilea rând de piele. Aerul se

rarefia, temperatura creștea. Încet, inexorabil. Urma să crape în această gaură.

Atunci împinsese cât de tare putuse. Un geamăt i se strecurase printre fălcile strânse, în timp ce-și dublase eforturile. Totul însoțit de o rugăciune interioară, de o solicitare păgână. Nu avea nicio importanță dacă vorbele lui ajungeau la diavol sau la Dumnezeu, atât timp cât cineva îi auzea implorarea și se hotăra să-l scoată de acolo.

Ușa blestemată va ceda în cele din urmă. Trebuia. Pentru că, altfel...

Un gest repetat deja. Să fi fost a câta oară? Numai că de data aceasta era ultima lui șansă. Așa că își adunase și ultimul strop de energie. Fiecare mușchi era mobilizat pentru această cauză disperată. Trebuia să fie puternic. Mai puternic decât fusese vreodată. Oțelul abia se mișcase. Se mișcase oare?

Un geamăt crescând, devenit strigăt de furie.

Apoi strigătul scăzuse în intensitate. Până se transformase în sughituri. Plâns de disperare.

Atunci se întorsese frica: mai puternică, mai nemiloasă. Un vechi dușman pe care credeai că l-ai îndepărtat și care era din nou acolo, sub forma lui cea mai nobilă: teama de moarte.

De cât timp dura deja calvarul? Cât timp avea să mai aștepte eliberarea?

Respirația îi devenise mai greoaie. Toată fața îi era acum acoperită de sudoare și își simțea gustul sărat în gură. Cămașa îi era la fel de udă ca după o ploaie de vară.

Răsuflarea i se transformă încet în scurte respirații sacadate. Aerul lipsea. Acum gâfâia. Ochii i se mișcau în toate direcțiile. Capul i se agita. Relua inconștient gesturile de la început, din primele ore.

Nu se mai lupta să trăiască, ci doar să nu moară. Să câștige timp.

Capul i se mișca rapid în căutare de oxigen în fiecare ungher, ca un orb atras de sunete jucăușe.

Fiecare respirație era mai grea decât cea de dinainte.

Un soi de răget îi însoțea mișcărilor. Cu gâtul în flăcări, trăgea ultimele particule de aer. Își zgârie fața de durere, smulgându-și bucăți de carne. Încercă un ultim strigăt, dar nu ieși niciun sunet. Lovi în pereți cu picioarele, se răni la cap.

Apoi, convulsiile încetară. Nu se mai mișcă.

Ultima lui suflare fu atât de dureroasă încât se simțea aproape ușurat că nu mai veneau altele.

Viața îl părăsea.

Dintr-odată... un zgomot. Afară.

Venea cineva.

Ochii i se măriră. Încercă să strige. Nu reuși să scoată niciun sunet.

Voci!

Făcu un efort supraomenesc. Un ultim urlat.

Din cauza lipsei de oxigen, avu impresia că-i va exploda capul.

Vocile se auziră și mai aproape.

Prea târziu. O convulsie. Ochii i se închiseră. Apoi tot corpul i se relaxă.

Nu-l vor găsi în viață.

Nu auzi că veneau la el. Nu văzu lumina scaldându-i din nou fața când mormântul se deschise în cele din urmă.

Doar câteva secunde i-au lipsit. Ceva infim raportat la orele de luptă dusă singur, prizonier. Timp de... șaptesprezece ore.

Era goală pe podeaua din beton, cu gura astupată de o cârpă atât de groasă încât îi venea să vomite, cu mâinile legate la spate de o sfoară legată în grabă. Îl urmărea în dansul lui nesăbuit și se ruga ca discul blestemat să nu se oprească niciodată. Pentru că atât timp cât era purtat de muzică, bărbatul nu se gândea la ea. Și nici nu se putea gândi s-o ucidă. Soarta ei era suspendată de fiecare notă a acestui cântec al nefericirii.

Ochii înroșiți de potopul de lacrimi nu ratau nimic din spectacolul sinistru jucat în fața ei. Îl vedea făcând pași de vals, răsucindu-se ca un posedat. Pentru cine interpreta dansul macabru? Pentru ea? Ori pentru el însuși? Sau pentru vreun suflet chinuit? Aruncă o privire spre tabloul atârnat pe unul dintre pereți cu tot atâta ostentație ca un crucifix într-o biserică. O pictură grosieră, cu tușe groase de pensulă, fără nicio finețe. Portretul unei femei cu trăsături dure, luminat de câteva lumânări care, topindu-se, răspândeau ceară pe fețele de masă brodate. Lumina tremurândă proiecta pe pereții distruși o umbră mișcătoare.

Părea un imens atelier de croitorie, închis fără îndoială de mult timp, judecând după stratul de praf de pe mobilier și vechimea mașinilor. În camera alăturată, manechine despuiate păreau s-o observe cu o anume curiozitate. Tovarășii ei de nenorocire. Lângă perete, suluri de stofe de toate culorile.

La început se zbătuse. Atunci el o lovise. Cu sălbăticie. Nu ca la un schimb de pumni între rivali, nu. O lovise cu ură, cu furie și nepăsare. Ca și cum ar fi fost doar un simplu sac de box la un bâlci. Loviturile îi erau precise, metodice. Fiecare impact răsuna ca o sentință. Nu durerea o forțase să cedeze, ci faptul că se știa în mâinile furiei ucigașe în stare pură. În fața ei se afla o brută fără nicio limită și niciun fel de morală. Să reziste însemna să moară din cauza loviturilor. Atunci capitulă. Conștientă că nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul.

Avea să moară în seara aceasta.

Își închise ochii sperând pur și simplu că nu o va face să sufere prea mult.

Total începuse cu câteva ore mai devreme. O lăsase acolo, pe podea, ca și cum ar fi pus jos o valiză, spunându-și că se va ocupa de ea mai târziu.

Fixase în tavan o bilă cu fațete strălucitoare reflectate pe toți pereții. Alături de bilă, un proiector arunca diferite nuanțe de culori ce se schimbau la intervale regulate. Tocmai alesese un disc. Vinilul se învârtea pe suport. Bărbatul se aplecase ca să vadă mai bine ce urma să facă, așezase delicat acul pentru a selecta o anumită melodie, apoi primele note se strecuraseră dintr-o pereche de difuzoare din lemn. Melodia se întrepătrundea cu sughiturile ei înăbușite, formând o simfonie macabră ce umplea aerul greu al vechiului atelier.

Muzica răsuna...

Eu trăiesc din iubire și dans

Trăiesc ca și cum aș fi în vacanță

Trăiesc ca și cum aș fi eternă

Ca și cum știrile

Nu ar mai vorbi de probleme

Se dezbrăcase. Încet. Ca un ritual. Își împăturise cu grijă hainele înainte de a le așeza pe un scaun. Se apropiase de ea. Se întinsese lângă ea. Femeia îi simțea în ceafă răsuflarea. Gâfâia greu în timp ce se freca de ea. O respirație devenită din ce în ce mai apăsătoare, mai rapidă. Plânsese în cârpa ei.

Eu trăiesc din iubire și râs

Trăiesc ca și cum

N-ar mai fi nimic de spus

Am tot timpul să-mi scriu memoriile

Să-mi scriu povestea cu cerneală albastră

În ritmul cântecului Dalidei, urlase obscenități.

Apoi, dintr-odată, se ridicase și începuse din nou să danseze. Gol.

Îi spusese ceva, dar nu înțelesese niciun cuvânt din delirul bărbatului. Cuvintele lui erau un potop incoerent, un râu de nebunie ieșit din matcă, amenințând s-o ia și pe ea. Totul se derulase într-o clipă.

Pe urmă a pus din nou discul.

Lăsați-mă să dansez

Lăsați-mă

Lăsați-mă să dansez, să cânt în libertate.

Își reluasese dansul. Iar ea se întreba ce urma să i se întâmple. Pentru că, pentru a-și satisface nebunia, părea că-i trebuie tot mai mult. Ce supliciu imaginase?

Când muzica se opri din nou, bărbatul rămăsese nemișcat. Se ruga în sinea ei să pună din nou discul. Dar rămase nemișcat, cu spatele la ea. Părea să se gândească. Trecuseră secunde lungi în care ea îl implora mental să pună muzica din nou.

Se întoarse spre ea. Îi zâmbi.

Îl văzu scotocind într-o sacoșă de pânză, apoi ridicase capul zâmbind. Acel zâmbet. În toată viața ei nu văzuse niciodată ceva atât de terifiant.

Apoi îl văzu venind spre ea cu ceva în mână. La început nu și-a dat seama ce putea fi.

Iar bărbatul se apropie hotărât, cu privirea rece.

Femeia văzu obiectul pe care îl ținea.

Atunci înțelese. Ochii îi ieșiră din orbite de groază. Făcu
nu din cap și strigătul i se înăbuși în cârpă.

În interiorul vehiculelor de poliție neinscripționate nimeni nu mai vorbea. Contactul era oprit. Radiourile amuțiseră. Tăcerea nu era spartă decât de sunetul metalic al încărcătoarelor introduse în puști de asalt și pistoale. Toți erau concentrați pe ce aveau de făcut, repetând în minte fiecare mișcare pentru a reduce cât mai mult elementele de imprevizibil.

Afară seara cobora încet peste această veche zonă industrială, departe de agitația orașului. Uneori mai trecea câte o mașină sau un scuter – mai rar un pieton – fără să-și dea cineva seama că o duzină de ochi pândeau cea mai mică mișcare din zonă. Clădirile abandonate se desenau ca niște umbre pe cerul crepuscular, martore tăcute ale operațiunii.

Strânși bine în uniforme lor de intervenție, nu așteptau acum decât un cuvânt pentru a trece la acțiune. Ordinul șefului.

În mașina lui, pe locul pasagerului, cu maxilarul strâns, privirea pierdută în depărtare, acesta rămânea nemișcat, concentrat, mestecând o gumă ca de obicei. Lăsa secunde să treacă analizând riscurile asumate în orice operațiune a Poliției. Pentru victimă, bineînțeles. Și pentru polițiști, desigur. Văzuse prea multe corpuri prăbușindu-se ca să nu măsoare gravitatea unei intervenții ca aceasta. Toți polițiștii știau: niciodată nu se întâmpla totul așa cum fusese prevăzut. Niciodată. Întotdeauna era mai rău.

Calmul de dinaintea furtunii era unul dintre momentele de stres intens care îți crispa fiecare mușchi și te marca pe viață. Cu o condiție: să nu o pierzi pe parcurs... Dar era și un fel de drog. Val de adrenalină revărsat direct în vene. Și Doamne, cât îi mai plăcea. De peste douăzeci și cinci de ani trăia doar pentru astfel de momente. Să fie polițist era tot ce știa să facă cel mai bine. Poate chiar singurul lucru.

Comisar Victor Venturi.

Cowboy-ul.

Privirea îi alunecă spre oglinda parasolarului. De pe bancheta din spate îl fixau niște ochi albaștri, sclipitor de inteligenți. Un amestec uimitor de candoare, viclenie și perspicacitate. Și de altceva pe care încă nu reușise niciodată să-l definească.

— Sunteți cu adevărat sigură de dumneavoastră? o întrebă el.

— Sunt aproape patru luni de când mă ocup de caz. Din momentul când tipul a fugit din spitalul psihiatric și până astăzi știu totul despre el. Îi cunosc pe dinafară dosarul medical. I-am făcut un portret psihologic precis. Totul se învâрте în jurul mamei lui. Or, acolo a murit femeia. Acolo a ucis-o. Paradoxal, această amintire e atroce pentru el. Îl bântuie. Așa că încearcă să re trăiască scena schimbându-i finalul.

— Vă întreb pur și simplu dacă sunteți sigură de dumneavoastră.

— Ei bine, asta-i convingerea mea, dar nu pot nega că există alte teorii care ar tinde să arate dimpotrivă că...

— Dar, ce naiba, e atât de complicată întrebarea mea? Am o duzină de colegi implicați în mizeria asta. Credeți că vreau să o facă degeaba? Așa că: da sau nu, trimit cavaleria?

— Da.

Se întoarse spre bancheta din spate și o fixă. Chip angelic, de studentă veșnică, trăsături dulci, buze subțiri dând atât de des viață unui zâmbet, când nu lăsau să scape un sarcasm...

Deși rezolvaseră împreună câteva cazuri de crime foarte încălcite, unele dintre ele cu un ecou mediatic important, natura sceptică a Cowboy-ului nu se putea abține să nu reapară. Complicitatea lor ținea de miracol din mai multe puncte de vedere. Tânăra era exact opusul persoanelor care îi câștigau lui încrederea. Bărbatului îi plăceau deciziile *masculine*, strigătele, pumnii, loviturile, focurile de armă. Provocarea și umorul *la limită*. Ei îi plăcea să asculte, să-și ia timp pentru a înțelege. Purta rochii cu flori, era psihologă și vegetariană. Avea un prenume ridicol, de băutură pentru copii. Ca să pună cap, îi zâmbea.

Se întoarse suspinând. Își luă stația de emisie-recepție și comandă sobru:

— Intrați!

Celula de criză a brigăzii de cercetare și intervenție a poliției judiciare era în fierbere. Vreo cinci-șase polițiști în civil se agitau la telefon în lumina rece a neoanelor sau băteau zgomotos pe tastatură. Fețele lor erau marcate de ore de nesomn și de stres. În mijlocul tumultului, comisarul Daniel Sarkissian era cufundat în analiza dosarului acelui tânăr dispărut fără urmă, răsfoind printre degete foile cu puținele elemente pe care reușiseră să le adune despre victimă.

Dosarul era foarte slab, din lipsă de timp. Timpul, întocmai. Rămăsese foarte puțin... Pentru a nu știu câta oară, luă la mână toate documentele în căutarea unui detaliu nemarkat până atunci. Fără convingere, dar hotărât să nu lase nimic să-i scape. Așa că se apucă să cerceteze procesele-verbale ale anchetării vecinilor, transcrieri ale unor convorbiri telefonice sau ale audierii martorilor. Nu-i luă decât câteva minute, atât era de subțire dosarul.

Cine putea să-i vrea răul tipului?

O nouă privire la ceas. O nouă grimasă. Fiecare minut făcea situația să treacă de la speranță la îngrijorare.

În echipa de cercetări penale pe care o comanda, Sarkissian se detașa complet. Dacă te luai după costumele lui albastre, cravata cu nod englezesc prinsă cu o agrafă placată cu aur, pantofii *Richelieu* ciocolatii, perfect lustruiți, părea mai degrabă

un curier de la Lloyd, din Londra sau, ca să rămânem în domeniul judiciar, al unui agent FBI din epoca de aur. Motivul purtării unor astfel de haine atât de rafinate venea din faptul că dorise mai întâi să devină un mare avocat, într-un cabinet de prestigiu. Din păcate, studiile lui de drept nu au fost încununate de succesul sperat. Ratase și intrarea la Institutul de Magistratură, înainte de a se dovedi în cele din urmă printre cei mai buni la concursul de intrare în poliția națională. Decisese totuși să nu sacrifice nimic din gustul lui pentru eleganță și în fiecare zi arbora un costum de o culoare diferită, urmând regulile *feng shui*-ului. În primele zile toată lumea de aici a fost surprinsă de ținuta surprinzătoare, dar până la urmă s-au obișnuit cu toții să-l vadă pe comisarul Daniel Sarkissian gătit ca într-o zi de sărbătoare.

Dacă eleganța ostentativă era particularitatea lui cea mai notabilă, nu era totuși și cea mai mare calitate. Sarkissian era un muncitor, un pătimaș chiar. Nu-și cruța niciodată eforturile pentru a-și atinge scopurile. Totuși, în afară de perfecționism, dorința de a munci cât mai mult și entuziasm mai avea și o ambiție nedisimulată, gata să stârnească neîncrederea șefilor. Superiorii pândeau ascensiunea tânărului comisar, întrebându-se până unde și cu ce viteză va urca pe scara ierarhică. Așa că, fără să-și dea seama, se afla în colimatorul anumitor sfere înalte de putere din Poliție care preferau în locul lui colaboratori mai puțin amenințători. Și scoși mai puțin în față... Costumele lui bine croite îl făceau să pară mai degrabă un vânat decât un prădător. Și, puțin câte puțin, au fost gata să-i întindă câteva capcane sau să-i încredințeze cazuri-capcană care să nu-i dea decât puține ocazii de a se distinge. Așa se explica, fără îndoială, și faptul că fusese numit să ancheteze dispariția unui tânăr presupus în pericol. Pentru

un comisar ambițios al Poliției Judiciare, să se ocupe de apelurile de la serviciul de urgență nu era cu siguranță job-ul visat. Totuși, această anchetă de mână a doua, lipsită de interes, luase repede o întorsătură neașteptată.

Sarkissian porni înregistrarea de pe smartphone-ul lui. Sunetul era destul de prost. Printre inevitabilele întreruperi se auzea timbrul unei voci foarte speciale, amplificat de fraze întrerupte.

— *Alo, Poliția?*

— *Da. Cu ce vă putem ajuta?*

— *Eu... E... despre Steven... E în pericol. A dispărut.*

O voce sintetică, inumană...

— *Steven? Steven și mai cum?*

— *Steven Servan. El...*

— *Cine sunteți dumneavoastră?*

— *Eu... a trecut mult timp. O să moară.*

— *Așteptați, cine o să moară? Cine sunteți?*

— *E închis undeva.*

— *Unde?*

— *Încuiat.*

— *Încuiat? Unde?*

— *Sub pământ.*

Apoi tăcere.

Așa începuse totul, cu o zi înainte. Printr-un misterios apel telefonic la serviciul de urgență al Poliției. Un apel ca atâtea altele primite într-o zi. La început, semăna foarte tare cu o glumă proastă. O farsă. Era cât pe ce să fie clasat ca apel fals. Din prudență, o anchetă fusese totuși deschisă. Fusese încredințată lui Sarkissian, iar el porni fără niciun chef, considerându-se din nou pus pe bancă de rezerve.

Consultând fișierul central, găsisese doar o mână de oameni purtând numele respectiv. Câteva apeluri telefonice rapide

și toți cei aflați cumiți acasă au fost eliminați de pe o listă de posibile victime, la fel și cei a căror dispariție nu ar fi întristat pe nimeni. Mai rămăneau doar doi de verificat. Îi fusese imposibil să dea de ei.

Trebuia să comande intervenția a două patrulare pentru a merge la domiciliul lor. Tocmai se pregătea să sune prin apel intern când apăruse deodată un detaliu pe ecran. Fișa unuia dintre cei doi *Steven Servan* rămași tocmai fusese actualizată. Numele se afișa acum îngroșat. Când apăsă pe nume, nu-și putu reprima un gest văzând rezultatul apărut: tânărul tocmai fusese declarat dispărut. Dar nu de serviciul de urgență. De Poliția Judiciară.

Acum la apelul anonim se adăuga așadar semnalul alarmanant al unui coleg. Probabilitatea să fie o farsă ori o neînțelegere era eliminată complet. Un fapt de rutină începea să se transforme într-o anchetă judiciară.

Și încă nu era totul. Unul dintre martorii audiați printre vecini raportă fapte foarte asemănătoare cu o răpire. Deși descrierile erau vagi, detaliile, nesigure și niciun element probator nu putuse rezulta din ele, circumstanțele dispariției tânărului se dovedeau deosebit de îngrijorătoare.

Dacă Steven Servan fusese efectiv răpit pentru a fi *ținut închis sub pământ*, era de preferat să-l găsească foarte repede.

Speranța lui de viață trebuie să fie destul de scurtă.

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

Fara suflare

Autor: Laipsker, Alexis

Editura: NICULESCU

ISBN/EAN: 9786063812873

URL produs: <https://librariaonline.ro/carte/fara-suflare-alexis-laipsker-niculescu-p10266665>

Descriere produs

PREMIUL „COGNAC” 2025

pentru cel mai bun roman politist in limba franceza

MARELE PREMIU „IRIS NOIR”

Bruxelles 2025

Sub pamant, nimeni nu te aude tipand.

Rapita si sechestrata.

Ingropata de vie.

Mai are doar saptesprezece ore de trait.

Inspectorul Venturi se afla

pe buza prapastiei.

Mai ales acum cand este vorba

despre fiica lui.